

EL BORINOT

Any II - Núm. 15

6 març 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Hi ha molta gent que no sap de lletra però n'hi ha pocs que no coneguin la J.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINÉ

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª

BARCELONA (G).

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Reservat per als

Establiments
MARAGALL

ESPORT

Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERN

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

Q U A R E S M A

A Quaresma abans feia molt de respecte, ara no en fa gaire, ha estat molt dolcificada; no és allò ferreny i auster que provocà, en altre temps, la naixença de tota una literatura mordaç, cançonetes picants del poble, ninots coents, caricatures expressives. La Quaresma d'ara no és fàcil que doni marge a la florida d'una literatura popular com aquella.

Si abans la Quaresma era sinònim de llargues setmanes de mortificació, de privacions, de dejunis, d'abstinències, i la figura, sempre xiroia, del bacallà, amb set peus, compendiava la seva simbologia, avui la Quaresma ja no té gaire cosa més que la valor d'un ritus, per la generalitat del poble; aquella dona fosca i demacrada d'antany, s'ha vestit si no amb vestits clars, amb vestits grisos, d'un gris transparent i amable, com el d'algunes plomes d'ocell que llueixen les senyores, com aquell gris seductor de les perles.

Aquest corrent dolcificador era el que dominava d'uns quants anys ençà. Però, tot d'una, sembla que les coses es trastoquin, sembla que hi ha hagut un atur, i un retrocés—al menys per nosaltres. Un retrocés sobtat, i sec, i violent, que ens ha dut molt enrera; i que, per la mateixa raó de la seva brusquedat, el canvi resulta cruel.

Hem tornat a plena època de privacions, de mortificacions, de dejunis, d'abstinències. Protestem del canvi, protestem de la tornada cap endarrera, ens rebel·lem contra aquesta minva de llibertat, que ens amarga la boca, que ens fa el pa amargant. L'esperit—que de l'esperit es tracta, com entendre—sent que ha de doblegar-se sobre si mateix, que les finestres de la seva expansió li han estat barrades, i que un drap sinistre li ha estat posat, encara, entre les juntures dels particons, per tal que ni la poqueta llum no entri.

La Quaresma d'enguany és forta, molt forta, sí, molt dura, molt eixerreïda i molt... salada. El ball, que en l'antigor es parava, respectuosament, durant tota la Quaresma, i que després, saltant per damunt de la tanca del respecte, vingué a profanar-la, aquest sí, el ball continua, no s'ha tornat a parar. Però és un ball de bestioles; tots en són, els qui hi participen.

En els descansos mengen i barregen plats de tota llei de fartanera; tots els menjars són comprats amb els trenta diners de Judas.

Deixem-los, que ballin, i que mengin, i que perdin l'us de raó en les orgies.

I nosaltres continguem-nos en l'abstinència; i, a còpia de sofriment, esmolem els esperits com les dagues del ferrer de tall, perquè un dia fereixin fins al cor.

Esmola que esmola,
fes dagues, daguer,
fes dagues que passin
les malles d'acer.

Sembla que la Quaresma serà no sols penosa, que també llarga. Però encara no ha estat mai vist que després de la Quaresma no vingui la Pasqua de Resurrecció.

FLUMELL

UAB

Biblioteca de Comunicació

La raó... als moros

Si, senyors: la raó a qui sigui, encara que sigui a un... moro.

Sembla que el nostre article anterior no devia anar bé a tothom, quan abans d'ahir, a la hora de dinar, se'ns presenta a casa una comissió de bugaderes, amb aires no precisament pacífics.

Vàrem demanar a la comissió que parlés, i va parlar la que feia de cap de colla:

—La nostra missió és venir a protestar de l'afirmació que fèieu l'altre dia, en les pàgines de «El Borinot», dient que entre les bugaderes d'avui no hi ha un pam de net: però permeteu que abans us faci la presentació personal meua, tota vegada que, segons es desprén del vostre nom, som fills del mateix poble.

—Ah si?

—Sí, senyor; tal com ho veieu. Una servidora és la Tuies de càl Amat, d'aquella casa del carrer de Puig pelat, cantonada a la Baixada del Titó i davant per davant del carrer de S. Guim. Ara he aixecat el meu domicili d'aquell poble, que cada dia m'és més ingrát, i he vingut a viure aquí,

perquè m'han fet Presidenta del Sindicat Nacional de Bugaderes Públiques. I a fé que m'ho mereixo; perquè soc la flor i nata de les bugaderes d'avui. Conec la manera com passen la bugada arreu del món: a París, a Londres, a Ginebra, a Madrid, a Rellinàs i fins a Washington.

—Fins a Washington? Com, fent de bugadera, esteu en tan bona posició que us permet fer viatges a Amèrica?

—Ja m'explicaré. És que temps endarrerera, una servidora no estava gaire bé del cap i els metges varen recomanar-me un viatge a través del Atlàntic. I com sigui que no n'hi havia de cuits, vaig sol·licitar un lloc entre les bugaderes dels vapors que fan la ruta Barcelon- New-York. I no cal dir que vaig aprofitar els dies que mancaven per al viatge de tornada, per arribar-me a veure com ho feien les bugaderes de Washington. I a fe de Déu que n'estic enamorada. Res d'aquell rutinisme de la dona catalana, amb allò de la cendra i les fulles de llorer, l'aigua-bullent i el sedaç! La feina de les bugaderes de Washington és més fàcil i més pràctica, gràcies al lleixiu industrial, que entre nosaltres ha donat a conèixer una servidora que va adquirir-ne l'exclusiva. I primer que en cap altre lloc, vaig voler que se'n fes la prova a

Rellinàs, que per cert va ésser de resultats magnífics. Precisament aquesta és la base del meu prestigi en aquell poble.

—Molt bé. Ara que sé qui sou, quins són els vostres mèrits, i quin el vostre prestigi, concreteu el vostre requeriment quin és.

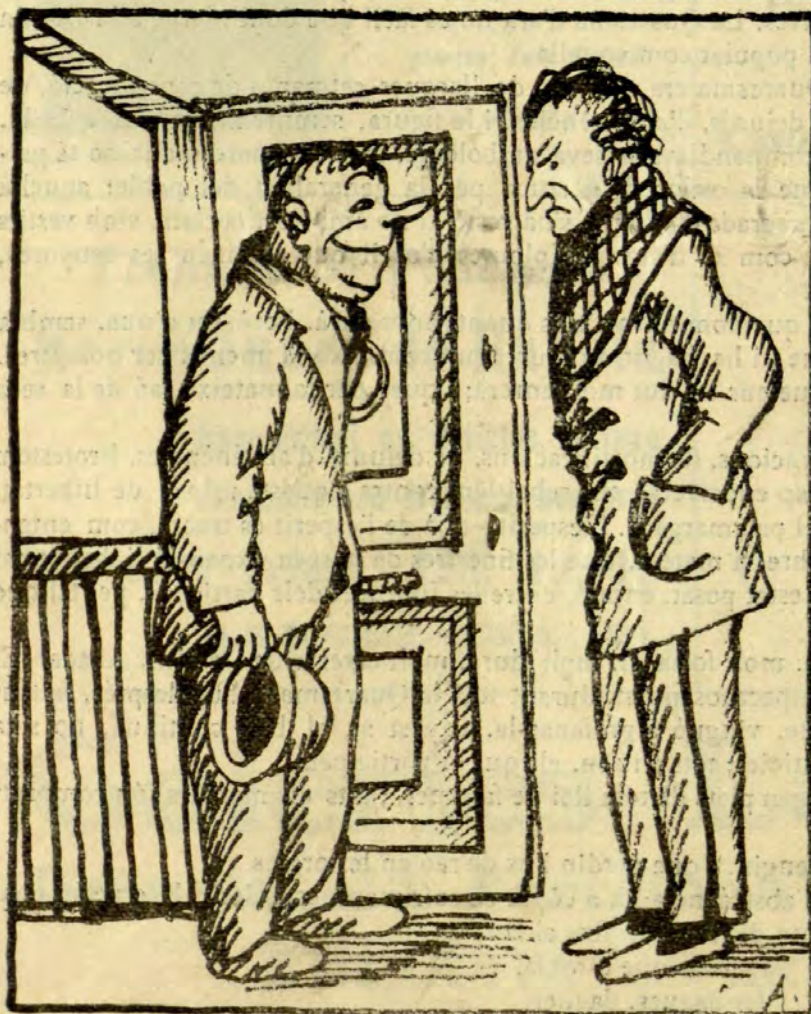
—Senzillament. Aquesta afirmació que entre les bugaderes d'avui no hi ha un pam de net, la trobem una mica exagerada i el nostre desig és que la rectifiquen. Si algun defecte trobeu entre nosaltres sens dubte és degut al sobtat canvi de procediments; però tingueu en compte i estigueu segur que anirem de correcció en correcció. I mentrestant, per tal que pogueu esperar amb santa paciència que nosaltres complim degudament el nostre ofici de bugaderes, aquí teniu aquesta capsa de «puros», i fumeu tranquil·lament. Quan els hagueu acabat, ja sabeu on n'hi ha més: aquí teniu la nostra adreça.

—Gràcies, moltes gràcies. Podeu marxar tranquils i no tingueu pas cap dubte que rectificarem. Adéu.

I tranquil·lament se'n anaren a prendre la fresca la senyora Presidenta del Sindicat Nacional de Bugaderes Públiques i les seves dames d'honor.

Ara aquí va la nostra rectificació més sincera.

A petició d'una comissió de bugaderes públiques que ha vingut a visitar-nos, declarem solemnement que no és cert que entre elles no hi hagi un pam de net. L'únic que hi ha de veritat, és que la netedat no es veu per en lloc.

DIPLOMACIA ANGLESA

—Si, ja veurà, he pensat, deixa'm anar a veure a D. Lluis, a veiem si paga.

—Que no vaig dir-li que passaria jo?

—Sí, però començava d'estar intranquil, feia tants dies que no l'havia vist...! hi ha tants malalts!

GERMINANT

COSINETES I COSINETES

Era el vespre del dia de la nevada. A la vora de la llar, de la casa pairal, s'havia reunit molta de mainada i molt i molt de jovent del poble: els uns als altres, amb afectuosa parla, s'anomenaven cosinets i cosinetes. Estaven enjogassats i cara vermells fent rodona al voltant de la foguera encesa. Dins la cendra s'escalivaven pomes.

Havia acabat de nevar, i el cel era d'un color boniquíssim, semblava esmaltat; la seva color, combinada amb la blancor de les teulades produïa una llum molt delicada i fina.

Quan la llum s'hagué ben fosa tots s'asseïeren, qui a l'escon, qui damunt les feixines, i una veu començà de contar com una rondalla:

«Això era una vegada que hi hagué un hivern molt fred, i que va caure molta neu, i quela casa era voltada de llops.

»Tots els de la casa es veïeren obligats a romandre tancats, per molt de temps. Diu que era una cosa no mai vista aquella durada de freds, i pluges nevades, i de neus, i de ventots que tot ho feien anar damunt davall.

»Els de la casa patien, es migraven no poguent eixir a ple camp, a bell sol, a cel lliure, a fer els seus coureus, àdhuc a fer les seves excursions i cantades amb els amics. Si mai provaven d'obrir una mica la porta, i de treure el cap al carrer, la tempesta els percutia de mala manera.

»No hi ha més remei, es digueren, hem d'estarnos ací, quiets.

Del tros, del defora Déu proveirà; treballem a dins de caseta. Que el foc no s'apagui mai en la llar. Cantem, filem... Oi u? Banda de fora, escolleu: els llops que tenen fam, i que senten l'oloreta del menjar nostre.

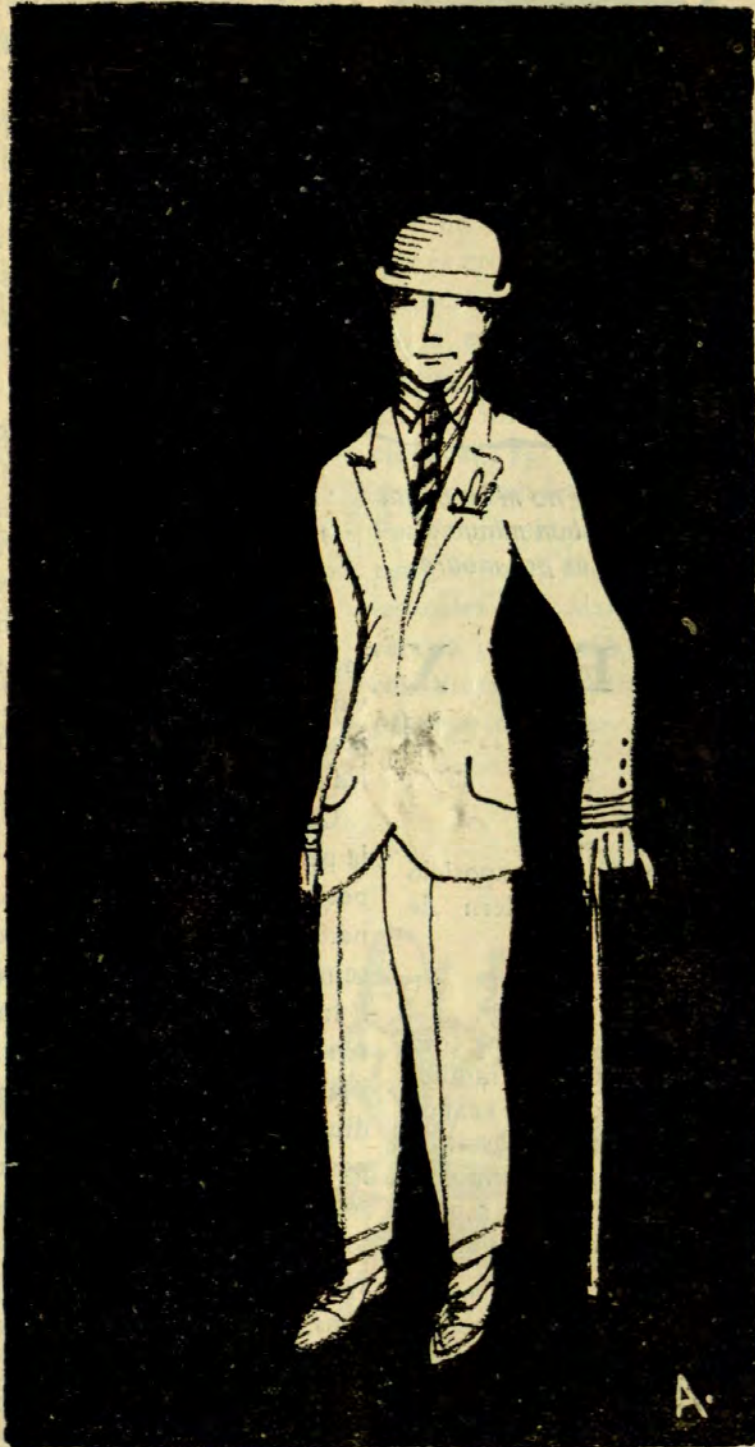
»A dins de casa, tota la família es passà una temporada llarga, treballant, preparant eines, triant llavors. El foc no parava mai. Fins que arribà un dia que en el cel s'obrí una llenca de bon temps.

»Aleshores la gent sortí de la casa, tots eixiren amb braó i lleseta, tots ben proveïts. Però tant de temps de foc contingut dintre la casa, ells anaven com arborats i encensos.

»Amb poc en tingueren prou per desfer la neu, per posar les coses a lloc, dels malefics de la venjada, amb

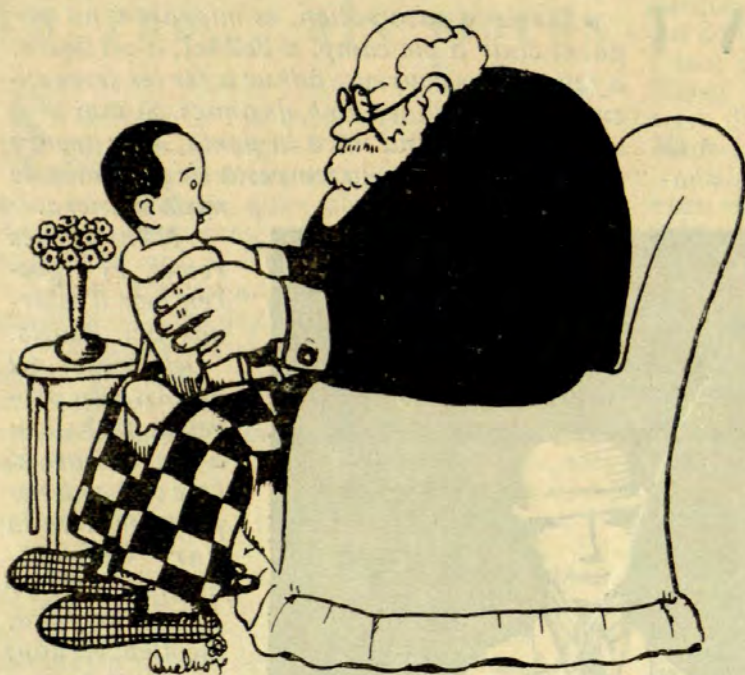
un no res bandejaren els llops, amb uns tions flamejants, cridant: foc, foc a la cua del llop!»

EL TEU GERMA.

UNA DISFRESSA RAONABLE

— El gec és del meu germà, però les calces són del meu promès; decididament, ja em puc casar.

Nen. — Ara fa dies que el mestre no m'ha pegat...

Avi. — Això vol dir que ets més bon minyó.

Nen. — té un reuma que no es pot moure.

S A F A R E T X

— Ep, Borinot!

— Què voleu?

— Escolta.

— Escolto

— Ja saps que el mes entrant hi ha l'exposició d'automòbils en el Palau d'Art Modern de Montjuïc?

— És clar que ho sé.

— I què t'en sembla, d'això?

— Trobo que està molt bé. Ja veuràs: l'any 1922 va haver-hi, en el mateix Palau, aquella grandiosa festa, que podríem anomenar-ne també «exposició» de l'autonomia. L'autonomia ha passat de moda; ara en el mateix lloc hi haurà l'automòbil.

— I vols dir que l'autonomia ha passat de moda?

— Tu diràs! ves qui en parla, avui, d'autonomia.

— O —

— Ep, Borinot, escolta!

— Apa, digueu.

— Ja ho saps que pel maig hi haurà grans festes a Barcelona?

— Més que no pas tu.

— Com; a veure, explica't.

— Sí: serà una gran favatada. Els hotels ja, des d'ara, ho amaneixen: compten que als pagesos els agrada molt aquest menjar; i, avall va, vinga faves, i que seran faves a l'olla, no ho dubtis. I que l'olla és ben gran.

MERLOT.

CUINA BARATA

GARÇA PER PERDIU

A GAFEU una petita garça, tendreta i innoçent, una garça adolescent; si és mascle, millor; però tampoc no cal que sigui ben mascle, ben mascle. La tireu de viu en viu de cap a un cossi; hi aboqueu un bon raig de vi ranci; el suficient per negar-s'hi. Si no teniu cor de fer-ho, l'hi feu tirar per la vostra dona, que sempre es més ben mirat (ja se sap que les dones són més atrevides, perquè no tenen tantes responsabilitats, i els homes som atents i condescendents amb elles) Un cop ben negada, (la garça, eh?) sense por que faci tintines, la plomeu ben bé. A qualsevol centre recreatiu us ho faran de bona gana Una vegada la tingueu ben esplomada, la socarri-mareu curosament, fent que una fla-

ma joganera li llepi el cos a correuita, llevant-li tota la borrisolada. Tingueu compte amb els fums, que aviat solen tenir-ne massa, les garces.

Coneixereu quan està ben socarrimada perquè la pell, per molt garça que sigui, prendrà l'aspecte corrent de la conegudíssima pell de gallina, agradable al seyor Esteve, que vol trobar-la sempre a la carn-d'olla. Aleshores la obrireu i li treureu tota entranya. Una vegada ben buida i sense cap, podem dir que ja sembla alguna cosa, i ja és més fàcil de confondre-la amb una perdiu. No heu de fer més que enllardissar-la, i posar-la al foc; poqueta estona, però; si no se sobtaria i no en faríeu res de bo. Mentre sigui al foc, no li dongueu gaires voltes; val més deixar-la en la posició natural, d'esquena als fongs, i tenir cura que no's sobti, traient-la i posant-la sovintet.

Aleshores la volteu de tots els atributs amb què hom sol honorar les perdus autèntiques; i, encara, és recomanable d'etzivar-li, moment abans de treure-la de la cuina, una perdigonada. Com més perdigons hi trobaran, menys sospitaran, els comensals, que es tracti d'una simple garça, i aleshores tothom us alabarà el gust.

LA CARMENSITA EN PERSONA.

BESTIESES

(RESSÓ DE CARNAVAL)

Sⁱ bestiesa significa tot acte que, directament o indirecta, té relació amb les bèsties, havem encepegat el títol d'aquest escrit, puix que anem a dir quelcom pertocant a bèsties, enc que no siguin del nostre temps, o per millor dir-ho, no siguin dignes de conviure amb nosaltres—vull dir—que encara que no visquin, precisament, en la nostra companyia, viuen en l'època present, per bé que en element distint del què viu i es desenrotlla l'home legítim.

Anem a pams: aquell individu que en els dies de les Carnestolendes surt al carrer vestint disfressa, amb el rostre cobert, d'antifaç i fa i diu coses impròpies de la condició d'home, tothom dirà que és un bèstia i que fa bestieses.

El ciutadà—diguem-li ciutadà—que en públic o privat, sigui per causa de mal gènit, o perquè s'escau que té *mal vi*, estomaca la dona, o a qui *no pot tornar-s'hi* indiscutiblement es un bèstia i, en general, es diu que fa bestieses.

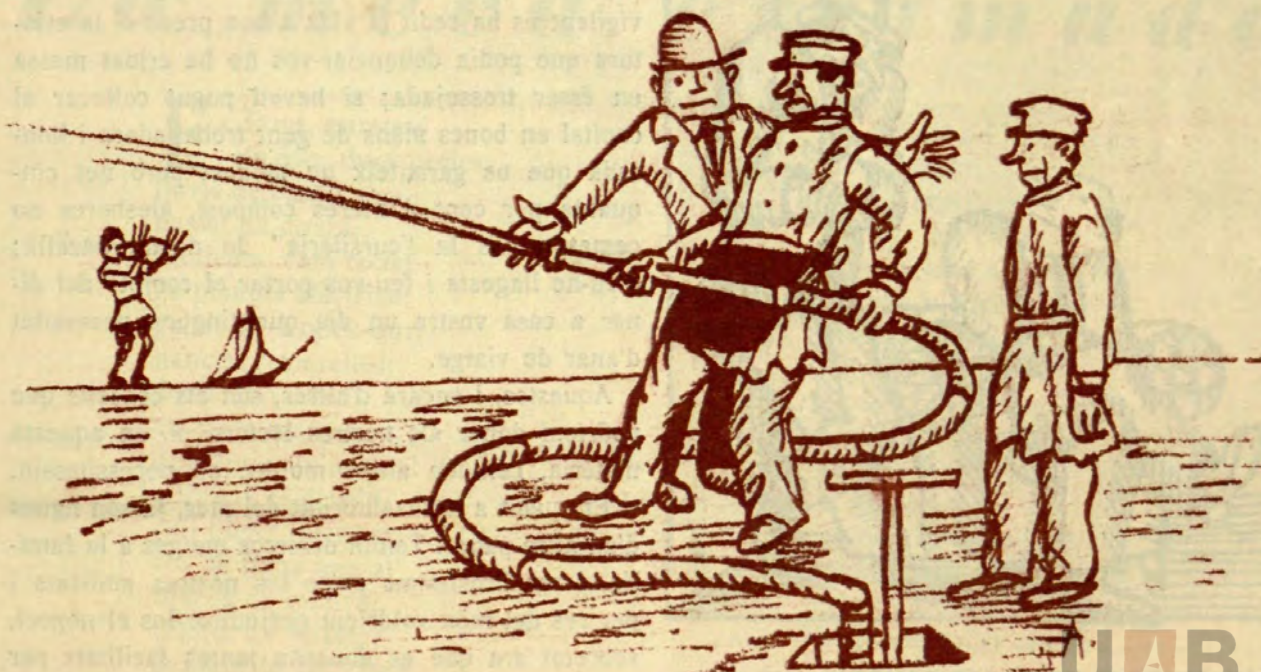
El savi de coneixements molt limitats i afanyós, però, de gran notorietat, que discuteix l'indiscutible, que inventa teories, pretén corregir les lleis

físiques i químiques, que propaga als quatre vents, que tothom és un ruc... innegablement és un bèstia capaç de fer moltes i moltes de bestieses.

Qui bat el *record* són els traspassats d'ofici que; havent fracassat en el seu, pretenen fer-ho millor que els altres, fent grossa trencadissa, capgirant-ho tot, garrotejant a cops de cec i amb gran propaganda dels actes que han realitzat i pensen de realitzar. Aquests, les moltes bestieses els fan superar alguns tipus de la fauna que demostren més talent i sentit comú, ja que mai per mai no han tingut la gosadia d'envair el terror que és propi dels homes.

Aquestes aberracions sols poden consignar-se en la espècie que els naturalistes posen en el primer lloc de les classificacions zoològiques és a dir dels indeterminats que encara no són ben classificats, per la senzilla raó que encara és l'hora que no s'han fet grups, famílies, ordres ni classes. Potser amb el temps hi hagi necessitat, i material, per a fer-ne la distribució adequada. Ara per ara, les coses van així; no essent possible modificar-les, per una raó que és fàcil de comprendre; i, com diuen els clàssics, «a buen entendedor pocas palabras le bastan».

MANELET.

—Però què fa, sant cristià, si tot just acaba de ploure!
—Què m'expliqueu mestre, jo no en tinc cap culpa que plogui.

CALENDARI MENSUAL

M A R Ç

AL mes de març, anomenat per mal nom marçot, se li atribueixen per les bones llençues les males intencions de matar la vella precisament a la vora del foc.

Aquesta predisposició a l'homicidi aplicat a les classes provectes, ha estat de tot temps aprofitat per la classe mòdica per organitzar diverses epidèmies i altres atraccions de caràcter eminentment farmacèutic, i per les classes eclesiàstiques per utilitzar aquesta avinentesa per prendre mesures de caràcter, abans exageradament, però ara, moderadament quaresmal.

Nosaltres, que amb una mica de bona voluntat podem considerar-nos llecs en la matèria epidèmica, ens sentim, per la mateixa raó, cridats a donar el nostre parer en el què fa referència a la substància quaresmal, sense renunciar per això, no faltava més, a les prerrogatives que tenim per parlar de la primera qüestió, i vaja si ho farem!

La substància seglar quaresmal més eminent caracteritzada ha estat de tot temps el bacallà.

L'HOMME QUE TREBALLA I QUE JUGA

—Va ésser un gran dia, noi. Vàrem treballar molt. La ruleta no va parar en tota la nit.

El bacallà es presenta en el comerç amb diversos noms, segons les qualitats i els preus, naturalment, i està, per això mateix, a l'abast de totes les fortunes.

El dia que la collita de burilles us hagi estat cinicament adversa, comprareu el bacallà que en forma d'arengada, es troba a les més modestes botigues, mentre no aneu a raure a un betes i fils, a un estanc o bé a una sabateria. Tampoc en trobaríeu, encara que sembli estrany, si anessiu a una ferreteria, o bé a una botiga d'objectes d'escriptori. En fi, el vostre sentit comú us aconsellarà més bé que nosaltres, que en un cas semblant, encara que no podem assegurar l'eficàcia, aniríem simplement a una bacallaneria.

Si us han publicat l'article que fa tres mesos que vàreu lliurar a qualsevol diari i teniu l'esperança d'arribar a cobrar un a compte abans de Nadal, aleshores el bacallà podeu demanar-lo amb tota franquesa, sense embuts ni eufemismes, i és probable que el trobeu autèntic en alguna taverna no massa luxosa. Cal, però, pagar-lo totseguit d'haver-lo menjat; perquè s'ha de considerar que un taverner, o qualsevol altre industrial és sempre—mentre no es demostrï el contrari, que és indemostrable—és sempre més pobre que el més pobre dels escriptors subjecte als més miserable i adipós dels editors.

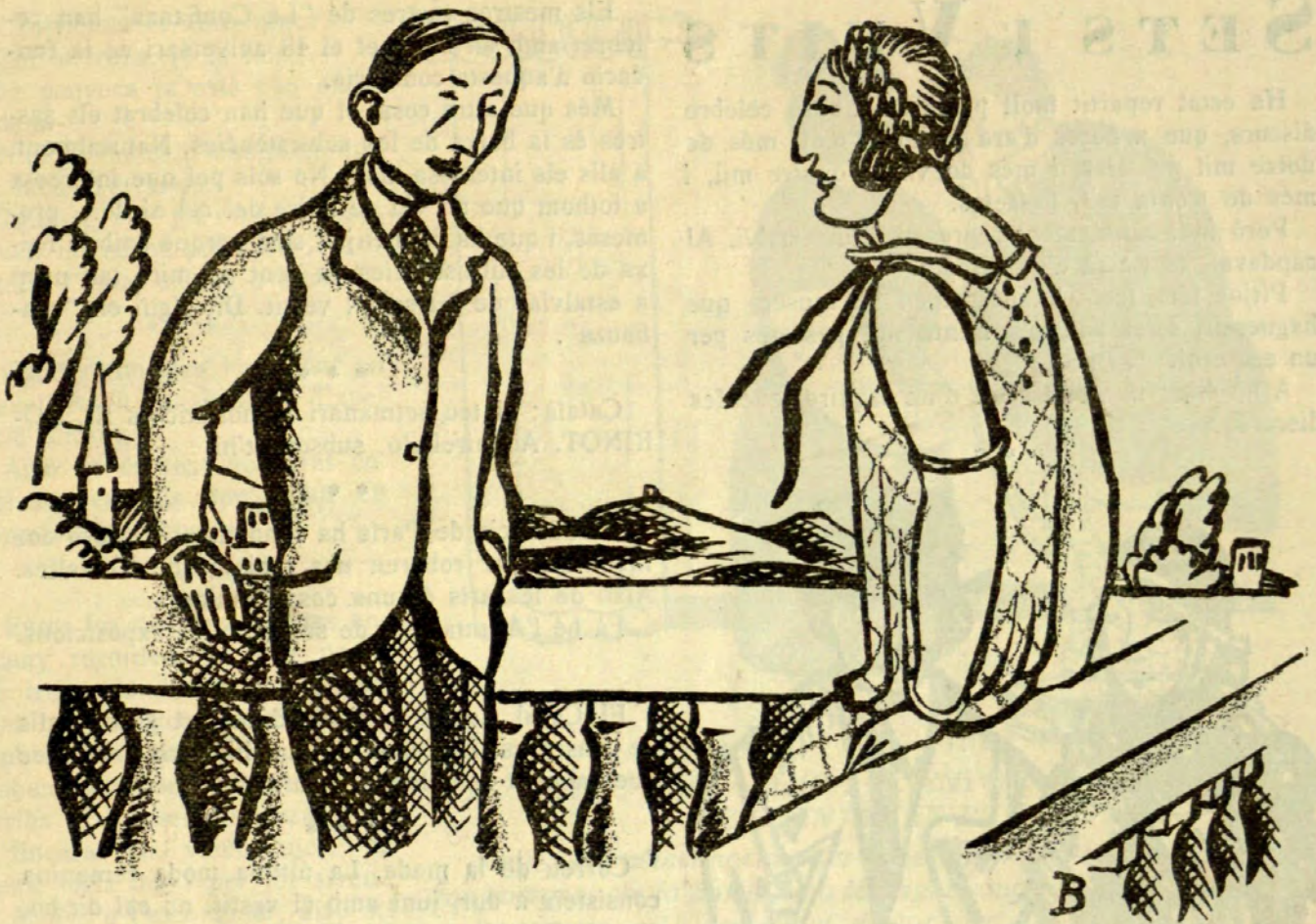
Si la caixa de cabals s'ha obert sense masses dificultats; si el caixer no n'ha oposat gaires a deixar-se reduir el número del coll planxat; si el vigilant us ha cedit la vida a bon preu; si la criatura que podia denunciar-vos no ha cridat massa en ésser trosdejada; si haveu pogut col·locar el capital en bones mans de gent treballadora i honrada que us garanteix un modest però net cinquanta per cent d'interès compost, aleshores no cometeu pas la "cursileria" de dir-ne bacallà; dieu-ne llagosta i feu-vos portar el compte del dinar a casa vostra un dia que tingueu necessitat d'anar de viatge.

Aquestos, i encara d'altres, són els consells que podríem donar als nostres lectors, si, en aquesta matèria, com en altres moltes, en necessitessin.

En quant a la insalubritat del mes, ja són figues d'un altre paner. Tenim diversos metges a la família, i nombrosíssims entre les nostres amistats i per res del món voldríem perjudicar-los el negoci, sobretot ara que es donaran tantes facilitats per als enterraments ràpids, econòmics i discrets.

i Hemeroteca General

EL LEGÍTIM ÇARAGOÇA

Ella: — *Tinc por que els meus pretendents em busquen pels diners.*

Ell: — *Quant a mi, puc dir-li que hi tinc tan poca afició, que en ma vida no m'he sabut guanyar ni cinc cèntims.*

La meua estimada

EL front, estretet;
els ulls, dues perles;
llavis de bussó;
nasset de cirera;
les dents, com teclat
de pianola elèctrica;
galtes de Knock-out;
nances, les orelles;
dòcil, son cabell,
en tanta manera,
que, quan se'n va al llit,
al calaix el deixa;
coll blanc iplanxat;
cos de llana negra;
braços de manyà;
ungles de mixeta;
genolls de clic-cloc;
cametes garrelles;
en vaixells del port,

sos peüets no hi entren;
alè d'anissat;
cutis d'arpillera;
sos ulls fan patir ..
no a mi sinó a ella,
car són ulls de poll,
que en té una dotzena.
Aquest bell retrat
és de ma promesa,
a qui jo he promès
casament en regla,
el dia feliç
en què les mongetes
baixaran de preu;
quan s'acabi el «Metre»,
poguem trobar pis,
i es guanyin pessetes...
Així, estic cert
de a res comprometre'm!

RAU RAU

SETS I VUITS

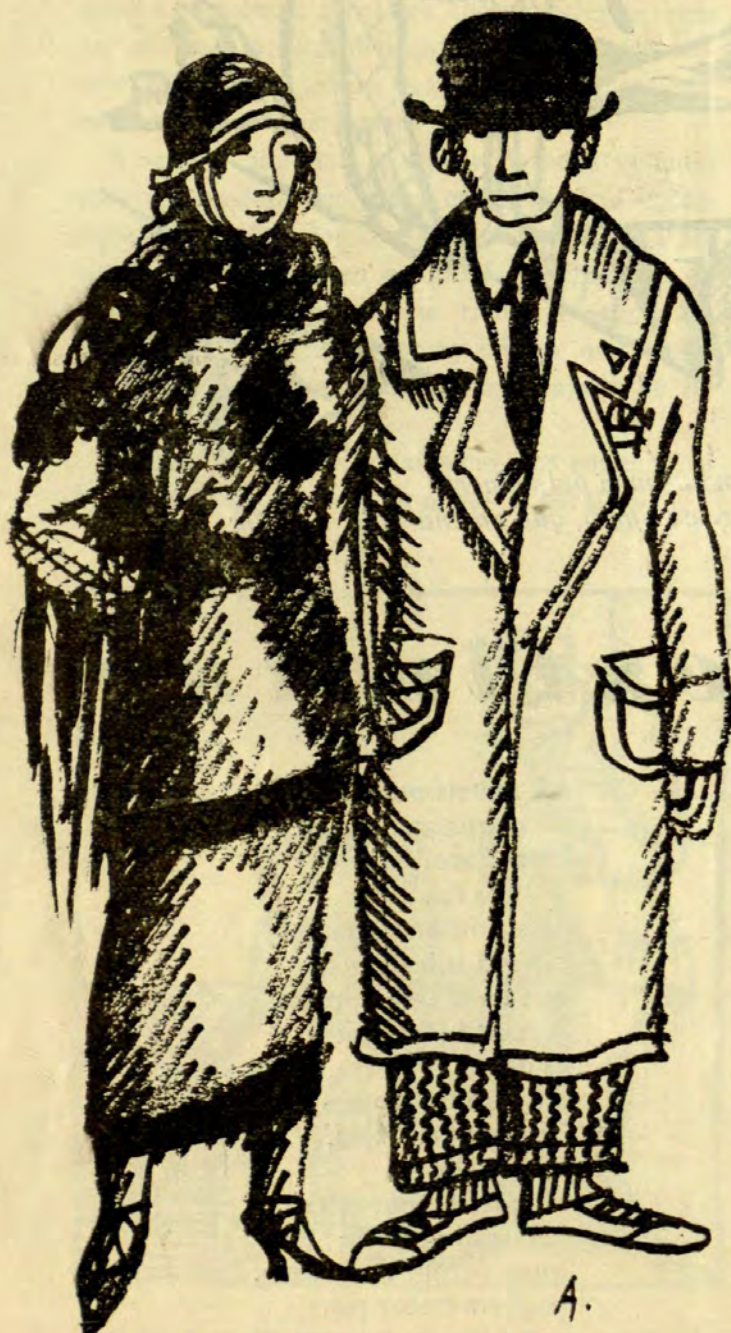
Ha estat repartit molt profusament un cèlebre discurs, que a hores d'ara ja costa molt més de dotze mil pessetes, i més de vint i quatre mil, i més de trenta mil, pessetes.

Però indiscutiblement representa un estalvi. Al capdavant es tracta d'un discurs.

Pitjor fóra (com ha passat en un museu) que haguessin estat donades trenta mil pessetes per un esquírol.

A no ésser que es tractés d'un esquírol que fes discursos.

* * *

—I de què vares disfressar-te?

—Si mira, de pocavergonya: per un dia vaig treure'm la careta.

Els mestres sastres de "La Confianza" han celebrat amb un banquet el 48 aniversari de la fundació d'aquesta confraria.

Més que altra cosa, el que han celebrat els sastres és la baixa de les subsistències. Naturalment, a ells els interessa molt. No sols pel que interessa a tothom que no viu de l'aire del cel ni de... promeses, i que ha de menjar, sinó perquè amb la baixa de les subsistències, la gent no mira tan prim a estalviar de fer-se un vestit. Dit sigui en "confianza".

* * *

Català: el teu setmanari humorístic és EL BORINOT. Adquireix-lo, subscriu-t'hi.

* * *

L'Audiència de París ha condemnat a presó dos individus que robaren uns tapissos de Versalles. Això de les arts és una cosa llaminera.

Fa bé l'Ajuntament de suprimir les exposicions.

* * *

El Casal Català de Madrid ha fet grans balls de màscares. El curiós és que hi havia màscares que talment semblaven naturals.

* * *

Correu de la moda. La última moda femenina consisteix a dur, junt amb el vestit, no cal dir-ho, un capell amb un gran floc de plomes d'austreg.

Els austruços, dels quals treuen tanta de ploma, sembla que són de per aquí, on n'hi ha en gran abundor.

* * *

Ha passat el carnaval; sí, senyors, s'ha acabat el carnaval. S'han acabat les disfrees, les pallasades, els embossats, els cara de Judas.

Ara els qui en són, ho són de veritat.

* * *

Hom ha organitzat un banquet de simpatia al sotsecretari d'Hisenda, senyor Corral. "Per tractar-se, diu la invitació, d'un senyor que gaudeix de simpaties generals..."

Sí; ja ho suposàvem que les simpaties eren generals.

* * *

Franz Lehar, el conegut autor d'operetes, autor de "la Viuda alegre", acaba de casar-se. I precisament amb una vídua. Ja està vist que per la boca mor, el peix.

* * *

En el Parlament de Bèlgica ha estat derrotat i ha hagut de caure el govern Theunis, en votar-se el tractat amb França.

Qui els fa tenir el Parlament obert, homes de Déu! tan bé que s'ho haurien pogut arreglar sense.

* * *

Campaneta la ninc, ninc!
Qui la troba, jo la tinc...
La penyora ja està ben amagadeta.

N'hi ha tantes d'amagades que és fàcil d'errar-se.

Tant se val, però! Al cap-lavall tot acaba per sortir. Ja li sonarà l'hora, un dia o altre.

* * *

Camí d'Amèrica ha salpat un vaixell italià convertit en Exposició surant.

Això no és res; nosaltres coneixem vaixells que estan en exposició perpètua.

* * *

Entre les disfresses vistes enguany recordem la d'un parell de tranquils disfressats de be, amb banyes i tot. Havem de dir, amb molta sinceritat, que no la trobem gota original, i que no arriba ni a ésser disfressa.

Encara en voleu més, de bens, cada dia i per tot arreu?

Menys a l'escorxador, això sí!

* * *

Havem rebut una lletra del Conde de Romanones en la qual vol que rectifiquem alguns conceptes de la seva intervú, que donàvem en el número passat. Si no ho fem, ens amenaça de denunciar-nos als tribunals de justícia.

Ens demana que fem constar que les seves darreres paraules no foren "ir haciendo", sinó "ir tirando"; que, segons ell, no és ben bé el mateix. A nosaltres ens semblava que aquesta expressió feia massa quadrúped, i no gosàvem.

* * *

Els senyors Unamuno i Soriano han sortit cap a Canàries, per anar a l'exili de Fuerteventura. Han fet la travessia en el "Balmes".

Encara, bé van prou ben acompanyats.

* * *

Adquiríu el número vinent d'EL BORINOT si voleu passar una bella estona.

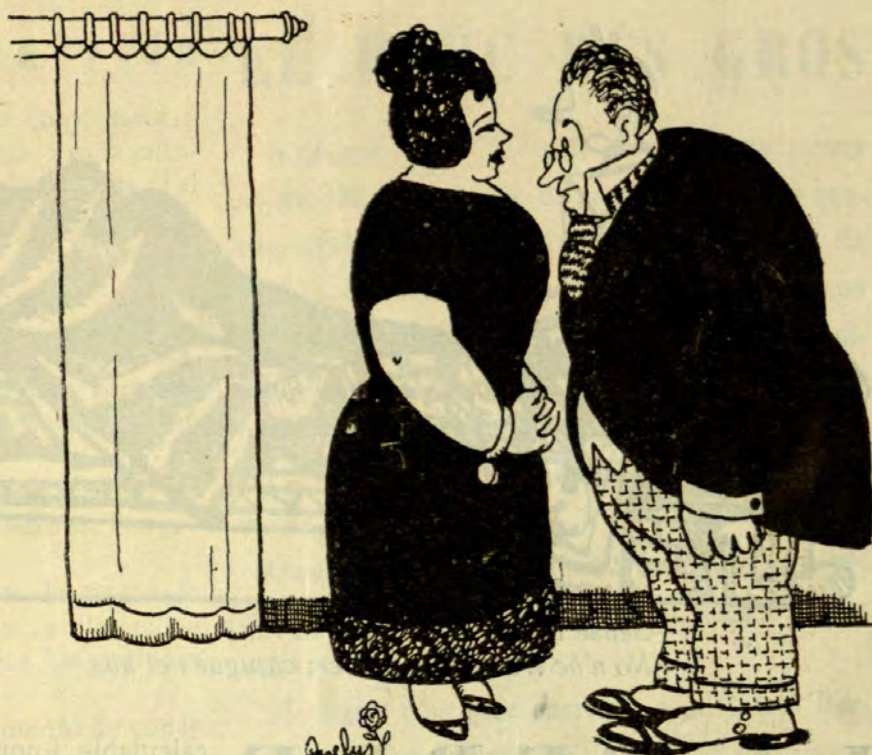
* * *

Estem llegint el diari, i en sec fem un bot en la cadira.—Què et passa?—ens diu la dona.

Escolta, li faig jo:—"Es nota una gran abundor de carn, que ha abaixat de preu considerablement; i el mateix passa amb les patates, l'oli..."

Ens interromp la muller:—¿Vols dir que no serà a Alemanya, això?

Efectivament: unes ratlles més avall veiem que es refereix a Alemanya, la notícia!

EL METGE PARLA AMB LA SENYORA DE LA CASA (EVIDENTMENT RICA)

Metje.—*Jo m'inclinaria a fer l'operació: sinó que, com que és tan costosa, em fa por que no la pugui soportar.*

La senyora.—*Ah, no estigui, doctor, per això: som milionaris!*

* * *

Una vella usança assenyala el Dimecres de Cendra, per enterrar la sardina.

No hi ha cap usança ni cap tradició que assenyali dia per a enterrar la vergonya. Això es fa tots els dies: un sol dia no donaria l'abast.

N'hi ha tants, de pocavergonyes!

* * *

A propòsit de la bandera desapareguda, corren tantes fantasies... Ahir ens asseguraven que per a fer-la més introbable, la varen emparedar.

Sí, sí; un emparedament en tota regla, com en els bons temps de la Inquisició.

I no haurien pogut emparedar algú altre, en comptes de la bandera?

* * *

Quin és el llibre més consultat en la biblioteca de l'Ateneu de Madrid? L'Enciclopèdia: perquè és el magatzem de tot saber; i un hom fàcilment pot donar-se pisto.

—Bé, però: quina Enciclopèdia?

—Home, no cal dir-ho: l'Espasa.

* * *

Diu que a Alemanya l'estat de guerra va a ésser convertit en estat "extraordinari civil".

Es verament extraordinari; però no deixa d'ésser civil, que sempre és una ganga.

—Sense carota has anat a la rua?

—No n'he trobat cap que em capigués el nas.

LA FEBRE

NINGÚ no sap per què li diuen Rabaquet. Bon matemàtic, té fàbrica de fideus, amb una bola de vidre a l'aparador, tota groguenca de pasta per a sopa, que sembla el món ple d'escudella. Es tan alt que, una vegada, en esbotzar-se-li una paperina, els parroquians cregueren que estaven sota una Niàgara de sèmola. Però, certa tarda, en mirar-se la llengua al mirall, el matemàtic Rabaquet, degué comparar-la no amb un full quadrat de canoloni, sinó amb una baieta. Inquiet, s'hi frega la boca, i observa, que la seva viva llengua, passa del valor de baieta, roba de boina, al coeficient flassada de llana, i, d'aquest considerable número, a la complicada fórmula del matalàs de quadros blancs i blaus, elevat naturalment al quadrat.

Ah! Es palpa, i es sent de roba. Se sent de la naturalesa de l'astrakrán, inflat per esplèndids retalls. Tanta de roba l'ofega, i crida:

—Roba! Roba! Roba! Manela, roba!

Astorada, la Manela, el polsa i li posa el termòmetre que puja, puja ..

Es clar—diu la Manela—com que ets tan alt, no acaba mai de pujar, aquest termòmetre.

El marit fideuer, sent que li passa pel damunt una enorme esgarripança, parenta d'aquella respectable màquina d'aixafar carrers i grava propietat de l'Ajuntament i dels ciutadans. Planxat per la poderosa màquina, Rabaquet, el fideuer i matemàtic, mancat de fondària, només té una cara.

En trobar-se infinitament prim, s'emociona. I la emoció l'aixampla fins a esdevenir panyo d'abric de moda.

—Ja no sóc persona, ni matemàtic, ni marit de la Manela: sóc tot un senyor panyo. Això és in-

calculable, i nou! Què faré jo, panyo, si el panyo no té ànima? Si em tornés càntir, encara en podria tenir. d'ànima; però només sóc panyo, i pla!

I un espant—que està bé de sal—l'arronsa fins a deixar—lo en el seu antic tamany natural. Malfiat, torna a palpar se la superfície, i crida:

—Manela! Manela!—O quina estraya desgràcia! He perdut els traus de l'americana. Veies si me'ls trobes per terra.

La Manela no sap on té el cap; el marits egueix com il·luminat:

Això és delícia noia! Ara em pleguen i m'embalen i m'embarquen cap a Barcelona. Faig l'ofici de panyo, jo. Corre, Manela! Defensa'm! defensa'm! Que no veus que em compra l'ase del carnicer? Jo no vull abrigar aquest ase que no em pot veure!

La Manela alça les celles: les alça amb tanta força d'admiració, que se'n puja fins al sostre, on resta penjada al costat d'un paquet de macarrons.

El marit fideuer riu i exclama:

—Tinc gana Manela. Molta. Fes-me una sopa de traus i arrels quadrades de pastanagues. No em posis cullera. Els homes de panyo com jo xuclen. Què fas? ... Encara no baixes del sostre?

Acorren els veïns i despengen la Manela. De cop es pensen que es tracta d'un assaig de suïcidi (d'un excel·lent suïcidi que no ha sortit bé).

Llavors el marit del fons de la rebotiga, crida estentòriament.

—Manela, no siguis ximple. Que no ho sents, que et demanen tres unces de pistons? No t'hi emboliquis, amb els sostres.

Ni la febre no podrà enterbolir mai el bon seny d'un comerciant català. Heus aquí perquè la Manela, bo i despatxant les unces de pistons, no fa cas de les paraules del marit. Però pensa: com podria ésser això de perdre uns traus sense perdre la fidel americana!

Encantats de la vida

FULLEJAR un diari de Madrid constitueix, a voltes, una agradable sorpresa, i és la coincidència de parers en un mateix assumpte. Tal s'esdevé en apreciar la facilitat i la felicitat de la vida d'avui en dia. El diari de Madrid i nosaltres coincidim en afirmar que ara es viu com a àngels innocents en un paradís. Encantats!

Aquesta vegada coincidim amb, ens sembla, amb el Sr. Díaz, catedràtic, simpàtic, romàtic, aquell que diu que «todos llevamos un sauc en el corazón».

Ara, hem de reconèixer que aquest senyor sap pintar, més delicadament que nosaltres, l'angelical situació.

«Canta el treball abundant, canta la pau i la tranquil·litat i l'alegria. Referint-se a Barcelona diu que «se celebran tranquilas las sesiones consistoriales».

I afegeix: «Por otra parte, el aumento de construcciones, las compañías que se forman para explotar negocios, los anuncios pomposos de fiestas dan la impresión de una ciudad próspera y tranquila... diríase que es una ciudad feliz, que prescinde de los problemas políticos y que parece inmutable ante los cambios acaecidos».

Toqui-la, senyor: això és parlar!

X.

X.

EL PORC MÉS GROS

N'havíem vistos de molt grossos, com aquest no cap. Mireu que n'és, de gros! Sinó que els nostres ulls en són testimoni, no ens ho creuríem. Es una cosa fenomenal. Ens resistim a creure que en lloc més del món en poguéssim trobar un altre com ell. Es a dir, l'estem contemplant i ens havem de fregar els ulls, per por que no ens facin pampallugues: ens sembla una cosa monstruosa.

Quan hagin de salar aquest porc, que, naturalment, un dia o altre haurà d'ésser, caldrà buidar mitja salina de Cardona.

(Es tracta d'un porc engreixat a la Granja Bernal, i que actualment pesa ja més de 466 quilos, segons consta en acta de notari).

Pesa més que un toro, amb banyes i tot.

Es formidable.

TRENCA CLOSQUES AMB PREMIS

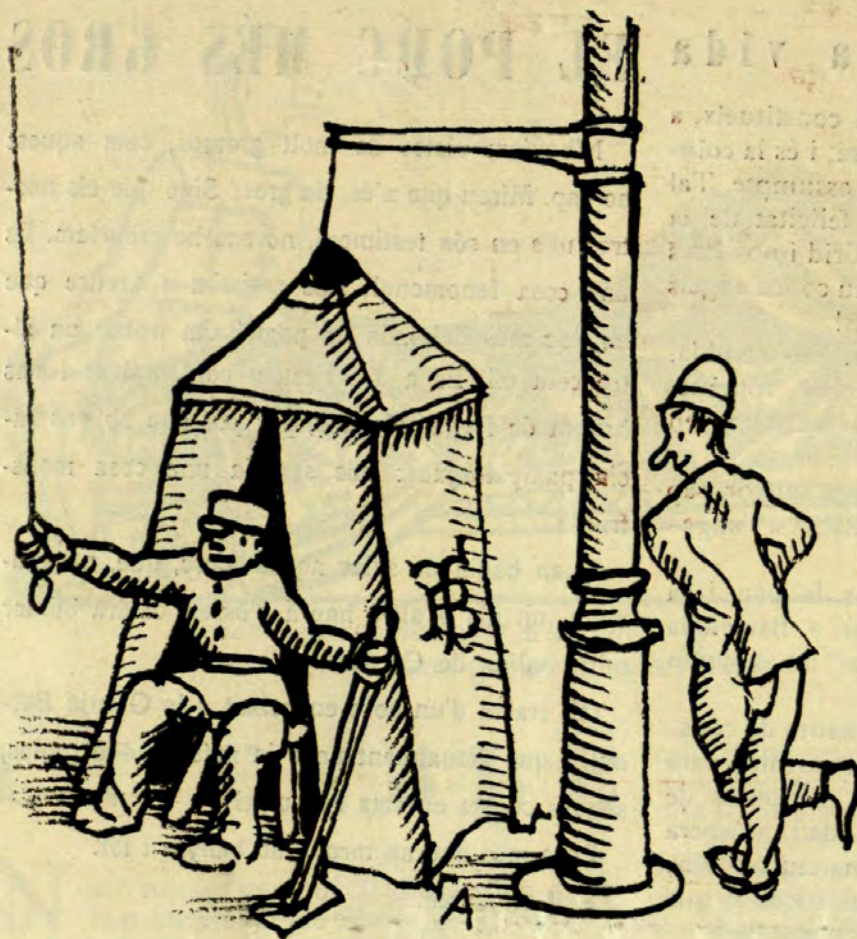
En què s'assemblen els anomenats polítics vells amb el gram?

(Ens referim al gram que és una herba).

Solució al número vinent.—Als qui ho endevinin els serà regalat un número d'EL BORINOT.

—Jo, vinga a tocar la marxa, i mai acabende anar-se'n.

—Sembla estrany que el director d'una companyia tan important només tingui una caseta així!

Fantasia de març

Març marçot mata la vella vora del foc, i la jove si pot.

De vegades no mata ni la vella ni la jove. Què passa? Ja ho esteu veient.

Març marçot bufa el ventot: si bufa de tramuntana, neteja; si bufa de ponent, embruta.

Març marçot bufa ben fort, emporta't-ho tot, calçes i tarot.

El sol pica de valent. El sol brilla molt. Sobretot brilla el sol de justícia. No va de broma.

Març vol dir quaresma; quaresma vol dir morat; i morat vol dir, generalment, bastonada.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»

HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Coses de Reus

Un periodista de Madrid visita, va a descobrir la ciutat de Reus, pàtria de Fortuny, de Prim, i d'En Gaudi.

El periodista de Madrid va a veure detingudament, com es mereix, el Centre de Lectura de Reus. Diu que està molt bé.

El periodista de Madrid puja fins al capdamunt de l'edifici del Centre, on troba una instal·lació de telegrafia sense fils.

Al periodista de Madrid, home cultíssim, li passa una cosa sorprenent: per l'esmentada instal·lació de telegrafia (telegrafia, és a dir sistema de comunicació a distància *per escrit*), ell assegura que ha pogut oir un concert que s'executava a Londres.

Nosaltres, que ens creïem que aquestes audicions a distància sols podien fer-se per *telefonía*!

Coses de Reus, anàvem a escriure.

Però un de Reus ens detura, diu:

—A poc a poc; poseu, si de cas, coses de Madrid.

Cultura barcelonina

AQUELLS que, en parlar de nosaltres, no saben sinó referir-se a la indústria, valdria la pena que es fixessin en un petit detall, molt eloqüent, respecte a la cultura, i estem segurs que si s'hi fixessin ens haurien de dir també «cultos».

Que a Barcelona l'ambient és saturat de cultura i de saber en totes les seves branques, ho demostra d'una manera evident el fet que fins les tendes i botigues, ja no són solament cases de comerç, que també són temples dedicats a la ciència.

I no es tracta pas de tendetes mesquines, ans són poderosos i magnífics establiments.

Els seus rètols són grans i solemniais. Recordem-ne alguns:

LA OPTICA
LA ESTÉTICA
LA FILOSOFIA
LA MATEMÁTICA
LA FÍSICA

No sabem de cap comerç que porti el nom de LA UNIVERSIDAD. Potser és que els fa por que els prendrien per una botigueta o un carretonet de xufes, i cacauets, i figures seques!...

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General CADUCEU

JAUME MERCADÉ
JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II - Núm. 15
6 març 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corrisp.
l'Administració
Angels, 22 i 24
BARCELONA

A cà la modista. —Apunta't bé l'adreça, que tot et fuig de la memòria.
—M'ho apuntaré amb agulles, senyoreta.